

Sygn. akt VII Ka 1124/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant: st.sekr.sądowy Marzena Wach

przy udziale oskarżyciela publicznego podkom. Agnieszki Szlachtowicz – Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2018r.

sprawy **J. Ł. (1)**, ur. (...) w Ł. , syna T. i T. z domu D.,

obwinionego z art. 66§1 kw,

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego,

od wyroku Sądu Rejonowego wK. II Wydziału Karnego

z dnia 9 października 2018 sygn. akt(...)

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obwinionego J. Ł. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu uniewinnia;

II. kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. Ł. (1) został obwiniony o to, że w dniu 16 czerwca 2018 r. około godziny 04:12 w K. na ul. (...) zawiadomił dyżurnego KPP K. o interwencji co do której podjęcia nie było podstaw, tj. o wykroczenie z art. 66 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 09 października 2018 r. w sprawie (...) uznał obwinionego J. Ł. (1) za winnego popełnienia zarzucanego wykroczenia, ustalając, że stanowi on wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. i za to skazał go na karę grzywny w wysokości 500 złotych. Ponadto na podstawie art. 66 § 2 k.w. orzekł wobec obwinionego nawiązkę w kwocie 500 złotych na rzecz Komendy (...) w K. i zasądził od niego koszty postępowania w całości.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obwiniony, wskazując, iż nie zgadza się z wyrokiem w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim wskazuje na konieczność uniewinnienia obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Zgodnie z brzmieniem art. 413 § 1 pkt 1-6 k.p.k. każdy wyrok powinien zawierać m.in. przytoczenie opisu i kwalifikacji prawnej czynu, którego popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, rozstrzygnięcie sądu oraz wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej. Na podstawie art. 82 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (dalej jako: k.p.w.) ww. wymogi musi spełniać również wyrok w sprawie o wykroczenie, gdzie odpowiednikiem oskarżonego jest obwiniony. W przypadku wyroku skazującego (art. 82 § 2 k.p.w.) winien on także

zawierać dokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu oraz jego kwalifikację prawną, rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych, a w razie potrzeby co do zaliczenia na poczet zakazu prowadzenia pojazdów okresu zatrzymania dokumentu stwierdzającego uprawnienie do ich prowadzenia oraz zaliczenie okresu zatrzymania na poczet wymierzonej kary aresztu lub grzywny.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wyrok skazujący Sądu Rejonowego nie spełnia powyższych wymogów, albowiem **opis czynu przypisanego obwinionemu nie odpowiada jego kwalifikacji prawnej** tj. nie wskazuje znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 66 § 1 pkt 1 k.w.

W orzecznictwie wymóg zamieszczenia wszystkich znamion wykroczenia w sentencji wyroku, w opisie przypisanego obwinionemu czynu nie budzi wątpliwości. Opis czynu zawarty w wyroku skazującym nie może pomijać żadnego z elementów działania sprawcy, który ma istotne znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej. **Brak wskazania w opisie czynu wszystkich znamion danego czynu zabronionego uniemożliwia zakwalifikowanie go jako wykroczenia** (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II AKa 51/12, LEX nr 1216107).

Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia co do przebiegu zdarzenia z dnia 16 czerwca 2018r. skutkujące ostatecznie wezwaniem przez J. Ł. funkcjonariuszy Policji na interwencje, są prawidłowe. Rację ma Sąd Rejonowy również co do tego, że w zaistniałych okolicznościach wezwanie to nie było zasadne i w efekcie - oceniając rzecz obiektywnie - spowodowało niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji. Problem jednak w tym, iż odpowiedzialność określoną w art. 66 § 1 kw ponosi nie ten, kto bezzasadnie wzywa i wywołuje niepotrzebną czynność organu ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia ale tylko ten, kto działając w zamiarze określonym powyżej, czyni to poprzez podanie fałszywej informacji lub w inny sposób wprowadzając wymienione podmioty w błąd.

Zgodnie z dyspozycją art. 66 § 1 pkt 1 k.w., odpowiedzialności za wykroczenie stypizowane w tym przepisie podlega ten, kto chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją lub w inny sposób wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo organ ochrony bezpieczeństwa, porządku publicznego lub zdrowia. Dla zrealizowania znamion ww. wykroczenia, niezbędne jest ustalenie, że sprawca świadomie wprowadza w błąd wskazane instytucje lub organy przez przekazanie nieprawdziwej informacji, ale też w każdy inny sposób. Chęć wywołania niepotrzebnej czynności na podstawie fałszywej informacji oznacza zamiar spowodowania koniecznej interwencji określonego podmiotu, jaka powinna zostać podjęta w przypadku wystąpienia realnego zagrożenia.

Analiza opisu czynu przypisanego obwinionemu J. Ł. (1) w wyroku z dnia 09 października 2018 roku wskazuje, że brakuje w nim wszystkich, wymaganych przepisami prawa, ustawowych znamion zarzucanego wykroczenia. Sąd pierwszej instancji, skazując J. Ł. (1), błędnie powielił nieprawidłowy opis czynu sformułowany we wniosku o ukaranie, gdzie nie wykazano znamion wykroczenia z art. 66 § 1 pkt 1 k.w.

Zestawiając opis czynu przypisanego obwinionemu z ustawowymi znamionami wykroczenia z art. 66 § 1 pkt 1 k.w. nie sposób nie zauważyć, iż opis czynu nie przystaje do przyjętej kwalifikacji prawnej. „Zawiadomienie dyżurnego KPP w K. o interwencji, co do której nie było podstaw” nie stanowi samo w sobie naruszenia prawa. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, iż obwiniony, przekazując fałszywą informację, działając w celu wywołania niepotrzebnej interwencji, wprowadził w błąd funkcjonariuszy Policji, w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, wynikało, iż nie było ku temu żadnych podstaw, bowiem sąsiedzi w rzeczywistości nie zakłócili ciszy nocnej. Uwadze Sądu Rejonowego umknęło jednakże to, że wspomniany opis czynu takich stwierdzeń nie zawiera. Ograniczenie się w tym zakresie do stwierdzenia „(...) zawiadomił dyżurnego KPP w K. o interwencji, co do której nie było podstaw”, pozwala skonstatować, iż opis czynu nie zawiera wymaganych przepisem art. 66 § 1 pkt 1 k.w. znamion sformułowanych czy to językiem ustawy, czy przez opis treściowo odpowiadających mu faktów.

Konwalidowanie powyższego uchybienia na etapie postępowania odwoławczego nie było dopuszczalne z uwagi na fakt, iż apelacja w przedmiotowej sprawie wniesiona została wyłącznie na korzyść obwinionego. Dookreślanie znamion poprzez zmianę opisu czynu, w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść, naruszyłoby zakaz reformationis in peius. Zakaz ten statuuje zasadę, że sąd odwoławczy w wypadku wniesienia

środka odwoławczego wyłącznie na korzyść obwinionego, nie może w żadnym aspekcie pogorszyć jego sytuacji, nie może też w tym celu uchylić orzeczenia i przekazać sprawy do ponownego rozpoznania. Odnosi się to, do kwestii odpowiedzialności karnej za zarzucany czyn, a zwłaszcza do ustaleń faktycznych w przedmiocie sprawstwa, kwalifikacji prawnej czynu, wymiaru kary, środków karnych i innych rozstrzygnięć.

Konkludując, apelacja obwinionego okazała się o tyle skuteczna, że wady orzeczenia dostrzeżone przez sąd odwoławczy przy jej rozpoznawaniu zmuszały do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia obwinionego. Jednocześnie należy wskazać, że brak apelacji na niekorzyść obwinionego uniemożliwił dokonanie przez Sąd Okręgowy stosownej zmiany opisu czynu. Konsekwencją powyższego orzeczenia uniewinniającego było obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie (art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.).